

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e**

Az ügy száma: Kfv.IV.37.590/2021/8.

A tanács tagjai: Dr. Patyi András a tanács elnöke
Dr. Hajas Barnabás előadó bíró
Dr. Balogh Zsolt bíró

A felperes: Felperes1
Cím2

Az alperes: Oktatási Hivatal
Cím1

Az alperes képviselője: Kőszeginé dr. Vágvolgyi Nikoletta kamarai jogtanácsos

A per tárgya: a HTAN/16639-2/2021. számú, kiskorú gyermek tankötelezettségének megkezdése alóli felmentése iránti kérelem tárgyában hozott közigazgatási határozat, mint közigazgatási cselekmény jogszerűségének vizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes (12. sorszám alatt)

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: Budapest Környéki Törvényszék 102.K.700.299/2021/11. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Budapest Környéki Törvényszék 102.K.700.299/2021/11. számú ítéletét – az indokolás megváltoztatása mellett – hatályában fenntartja.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2021. január 15. napján kelt, 2021. január 18. napján postára adott, az oktatási hivatalhoz előterjesztett kérelmében gyermeke tankötelezettsége kezdetének halasztását kérte.

[2] Kérelméhez csatolta a gyermek fejlődési adatának óvodai összesítőjét az óvodai fejlődési lap alapján, a fejlődés vizsgálatáról szóló 2016. május 11. napján kelt ambuláns lapot, 2016. február 10. napján kelt ambuláns lapot, a egyéb érdekeltl 2015.

november 16. napján, 2016. március 4. napján, és 2016. augusztus 9. napján készült fejlődépszichológiai vizsgálat eredményét, valamint az öt éves korban végzett állapot felmérésről készült védőnői tájékoztatót.

[3] Az alperes HTAN/16639-2/2021-es iktatószámú 2021. január 21-én kelt végzésében a felperes gyermekének tankötelezettsége megkezdése alóli felmentése tárgyában benyújtott 2021. január 19. napján érkezett kérelmet visszautasította. Indokolása szerint a nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXC. törvény (a továbbiakban: Nkt.) 45. § (2) bekezdése szerint a gyermek vonatkozásában azon évben, melynek augusztus 31. napjáig a hatodik életévét betölti, tanköteleessé válik, azonban a szülők az iskolakezdés évében, január 15. napjáig nyújthatják be a felmentést engedélyező szervhez kérelmüket, hogy a gyermek még további egy nevelési évig óvodai nevelésben vehessen részt. Az alperes az Nkt. rendelkezésein túl az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 46. § (1) bekezdésében foglaltakra hivatkozott. Kifejtette, hogy az Nkt. 45. § (2) bekezdése szerint a kérelem 2021. január 15. napjáig lett volna benyújtható, azt azonban a felperes 2021. január 18. napján adta postára, így a kérelem nem elbírálható.

A keresetlevél és a védirat

[4] A végzéssel szemben előterjesztett keresetében a felperes kifogásolta a végzésben foglaltakat. Előadta, hogy a gyermek tankötelezettség alóli felmentését a valóságnak megfelelően, számos orvosi, védőnői, óvoda által kiadott dokumentummal alátámasztva kérte az első levelében.

[5] Kiemelte, hogy gyermeke középső csoportba jár, és sem mentális, sem testi adottságai nem teszik lehetővé, hogy megkezdhesse általános iskolai tanulmányait. Bemutatta a gyermeke egészségügyi állapotával összefüggő körülményeket. Előadta, hogy koronavírus-világjárvány az óvoda és a szülők közötti kapcsolattartást megnehezíti, és ennek köszönhetően az óvoda nem tájékoztatta őt időben arról, hogy szülőként kérnie kell a gyermek óvodai nevelésének további egy évét. Amint erről tudomást szerzett, a kérelmet elkészítette és postázta. A járványhelyzetre hivatkozva előadta, hogy a háztartásában nem rendelkezik számítástechnikai eszközökkel, számítógéppel, fénymásolóval, így időt vett igénybe az, amíg a dokumentációt kérelméhez fénymásolni tudta, és lakóhelyén nincs nyitva tartó könyvtár, és internet eléréshez alkalmas hely, amely a határidő betartását nehezítette.

[6] Az alperes védiratára tett nyilatkozatában rámutatott, hogy gyermeke fejlődését, személyét érintő körülményeket igazolta, az alperesi döntés alapján a gyermek mérhetetlenül nagy hátránnyal indul azon gyerekekkel szemben, akik óvodában nagycsoportban vettek részt, hiszen a gyermek középső csoportos.

[7] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a Nkt. 45. § (2) bekezdése, mint anyagi jogi jogszabály állapítja meg január 15. napjaként a benyújtási határidőt, azonban a felperes kérelme elkésett. Kifejtette, hogy az anyagi jogszabályban megjelölt határidő elmulasztása jogvesztéssel jár, amely igazolási kérelemmel nem pótolható, ezért helytállóan utasította vissza a kérelmet az Ákr. 46. § (1) bekezdés a) pontja alapján. Hivatkozott arra is, hogy a szülőket a kérelem benyújtásának határidejéről a televízióban, rádióban tájékoztatták, és az óvodák ezzel összefüggő tájékoztatása is megtörtént.

[8] Az alperes 7. sorszám alatti nyilatkozatában kifejtette, hogy az anyagi-jogi határidő legfontosabb ismérve az, hogy az anyagi jogviszonyhoz kötődnek, anyagi

jogszabályain alapulnak. Ebből arra következtetett, hogy a határidő elmulasztása esetén az Ákr. 53. §-a [igazolási kérelem] nem alkalmazható. Álláspontja szerint annak eldöntéséhez, hogy ilyen esetben van-e helye kimentésnek, az anyagi-jogi jogszabályt kell figyelembe venni. Az anyagi-jogi jogszabály a kimentés lehetőségét sem tartalmazza, így az elmulasztása olyan jogvesztéssel jár, amely igazolási kérelemmel nem pótolható. Előadta, hogy a hatóságnak nincsen mérlegelési, méltányossági jogköre. Az Ákr. 53. §-át az igazolási kérelem elbírálására vonatkozó rendelkezéseket citálta, kiemelve, hogy eljárásjogi határidőről van szó. Saját álláspontja alátámasztására a Fővárosi Törvényszék elsőfokú bírói tanácsainak egyedi döntéseiben foglaltakra hivatkozott.

Az elsőfokú ítélet

[9] Az elsőfokú bíróság a Kp. felhatalmazása alapján hivatalból vette figyelembe az alperes érvelésével szemben a felperes által benyújtott, a gyermek fejlődését alátámasztó, fentiekben kifejtett orvosi, óvodai, védőnői igazolásokat, egyben elfogadta a felperes azon hivatkozását, miszerint a kérelem benyújtására szolgáló határidőről 2021. január 15-én este kilenc órakor elektronikus üzenetben a telefonján tájékoztatták.

[10] Az elsőfokú bíróság ennek tükrében értékelte, hogy a felperes kifejtette, hogy otthon járványhelyzetre, veszélyhelyzetre tekintettel informatikai eszközökkel, nyomtatóval nem rendelkezik. Elfogadta, hogy a felperes helysége sem rendelkezett ilyen lehetőséggel. Elfogadta, hogy erre tekintettel került három napos késedelemmel benyújtásra az indokolt és okiratokkal alátámasztott kérelem.

[11] Az elsőfokú bíróság ebben a körben – a gyermek érdekében figyelemmel – elemezte az Nkt.-t. Arra a következtetésre jutott, hogy az Nkt. valóban nem tartalmaz a mulasztás igazolására vonatkozó rendelkezést, de azt is megállapította, hogy az Ákr. 46. § (1) bekezdés alapján történő visszautasítás lehetőségéről sem rendelkezik az Nkt.

[12] Az elsőfokú bíróság az alperes védíratához kiegészítően csatolt, a Fővárosi Törvényszék által hozott döntésekkel kapcsolatban rámutatott, hogy azon döntések a jelen bíróságot ebben az ügyben nem kötik.

[13] Az elsőfokú bíróság a Kp. 78. § (5) bekezdésében foglaltak alapján hivatalból bizonyítást foganatosított, és a benyújtott okiratokat értékelte. A bíróság az Nkt. célja, alapelvei és fogalommeghatározásai alapján értelmezte az alkalmazandó rendelkezéseket és azokat hivatalból vette figyelembe.

[14] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes már a közigazgatási szervhez beadott kérelmében, keresetlevelében és kereset kiegészítésében is hivatkozott arra, és ennek tényét hitelt érdemlően igazolta, hogy a gyermeke hat éves életkora betöltése ellenére is óvodai középső csoportba jár, így az alperes jelen döntése értelmében a hat éves korát követően az óvodai nagycsoportban elsajátított fejlődési képességek hiányával lenne köteles az iskolát megkezdeni.

[15] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes ezt a körülményt nem értékelte, döntését pusztán az Nkt. 45. § (2) bekezdésében hivatkozott határidő, anyagi-jogi jogvesztő hatálya tekintetében hozta meg, azonban nem vette figyelembe a jogszabály rendszertani felépítését, egyben a jogalkotó célját, amelyeknek a jogszabály későbbi rendelkezései, így a 45. § (2) bekezdése alkalmazása során is érvényesülniük kell. Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a kérelem visszautasítása ellentétes volt a gyermek,

felperes által is hivatkozott érdekeivel, amelyek – az Nkt. alapelvei szerint is – elsőbbséget kell, hogy élvezzenek.

[16] Az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes döntése, arra figyelemmel, hogy a kérelmet érdemben nem bírálták el, jogszabálysértő.

[17] Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy az Ákr., mint eljárási jogszabály épp így biztosította volna az alperes számára Ákr. 53. és 54. §-ában foglalt igazolási kérelemként történő elbírálás lehetőségét, mert a felperes kérelme, erre utaló elemeket tartalmazott

A felülvizsgálati kérelem

[18] Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. Ebben azt az alapvető jogkérdést jelölte meg, hogy amennyiben az anyagi-jogi jogszabály a szülői kérelem előterjesztésére határidőt állapít meg, s kétséget kizáróan megállapítható, hogy az elkésett, úgy az ügyben eljáró hatóságnak lehetősége van-e az Ákr. 53. §-a szerinti igazolási kérelem elbírálására, illetve az Ákr. 46. § (1) bekezdésének a) pontja szerinti kérelem visszautasítására. Eldöntendő kérdés továbbá az is, hogy az ügyre vonatkozóan helye van-e méltányosság gyakorlásának.

[19] Kifejtette, hogy az Nkt. 45. § (2) bekezdése, mint anyagi jogi jogszabály a szülői kérelem alperesi hivatalhoz történő benyújtásának lehetőségét január 15. napján határozza meg. Álláspontja szerint az anyagi jogi határidő legfontosabb ismérve, hogy azok mindig valamely anyagi joghoz, jogviszonyhoz kötődnek, ezért azok az anyagi jog szabályain alapulnak. Mindebből arra következtetett, hogy az anyagi jogi határidő vagy határnap elmulasztására az Ákr. 53. §-a nem alkalmazható, és annak, hogy ilyen esetben van-e helye kimentésnek a mulasztás miatt, az anyagi jogi jogszabályt kell figyelembe venni. Mivel az anyagi jogi jogszabály a kimentés lehetőségét nem tartalmazza, így álláspontja szerint a határidő elmulasztása olyan jogvesztéssel jár, mely igazolási kérelemmel sem pótolható. A hatóság a kérelem tárgyában érdemi döntést nem hozhat, tekintettel arra, hogy a kérelem előterjesztésével kapcsolatban egy olyan eljárási akadály áll fenn, miszerint hiányzik az eljárás megindításának jogszabályban meghatározott feltétele. Az említett esetben a hatóságnak nincs mérlegelési, méltányossági jogköre. Amennyiben a már hivatkozott feltétel fennáll, a hatóságnak az előterjesztett kérelmet kógens módon, kötelezően vissza kell utasítania, érdemi vizsgálat nélkül az Ákr. 46. § (1) bekezdésének a) pontja alapján.

[20] Hivatkozott az Ákr. 53.§ (1) bekezdésére, miszerint aki az eljárás során valamely határnapot, határidőt önhibáján kívül elmulasztott, igazolási kérelmet terjeszthet elő. Álláspontja szerint igazolási kérelem előterjesztésére és elbírálására az említett jogszabály csak folyamatban lévő eljárás vonatkozásában ad jogi lehetőséget. Álláspontja szerint a kérelem előterjesztésének időpontjában az igazolási kérelem alkalmazhatósága „fogalmilag kizárt”.

[21] Kifejtette, hogy a közigazgatási eljárás során hozott döntése teljes egészében megfelel a hatályos jogi előírásoknak, és ezért az ítélet azon megállapítása, miszerint „a

bíróság megállapította, hogy az alperes döntése arra figyelemmel jogszabálysértő, hogy a kérelmet érdemben nem bírálták el” jogszabálysértő.

[22] Kifejtette, hogy a 2020/2021. tanévre vonatkozó tankötelezettség megkezdése alóli felmentések tárgyában már elbírált peres ügyekben több ítélet is alátámasztotta, hogy a peres ügyben fennálló tényállás tekintetében a kérelem visszautasításának van helye.

[23] Hivatkozott továbbá arra, hogy az Ákr. 8. § (2) bekezdése szerint az Ákr. hatálya alá tartozó – nem kivett – eljárásokra vonatkozó jogszabályok csak akkor térhetnek el az Ákr. rendelkezéseitől, ha azt maga az Ákr. megengedi. Az Nkt. tankötelezettség megkezdésének halasztására irányuló eljárása – mint az Ákr. hatálya alá tartozó eljárás – esetében az Ákr. általános jelleggel alkalmazandó, amelytől eltérni csak a benne megengedett módon lehet. Az, hogy jelen peres ügyben irányadó ágazati, különös eljárási szabály nem tartalmazza a visszautasítás jogintézményét, az – a fentebb hivatkozott jogszabályi rendelkezés alapján – nem jelet(het)i az alperesi döntés megalapozatlanságát.

A Kúria döntése és jogi indokai

[24] A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint nem megalapozott.

[25] A Kúria a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 108. § (1) bekezdése szerint a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a felülvizsgálati kérelem keretei között bírálja felül.

[26] A Kúria mindenek előtt rögzíti, hogy az 1991. évi LXIV. törvénnyel kihirdetett, a Gyermek jogairól szóló, New Yorkban, 1989. november 20-án kelt Egyezmény 3. cikk 1. bekezdése kimondja, hogy „A szociális védelem köz- és magánintézményei, a bíróságok, a közigazgatási hatóságok és a törvényhozó szervek minden, a gyermeket érintő döntésükben a gyermek mindenek felett álló érdekét veszik figyelembe elsősorban.” Az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdése szerint Magyarország nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítja a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját. A hivatkozott alaptörvényi rendelkezésből pedig az is következik, hogy az Nkt.-nek összességében és egyes rendelkezései tekintetében összhangban kell lenniük – egyebek mellett – a Gyermekjogi Egyezmény 3. cikkével is. Ez következik az Nkt. alapelveiből is, amelyek a szabályozás céljainak megfogalmazása során a gyermek érdekét helyezik a középpontba.

[27] A Gyermekjogi Egyezmény 3. cikk 1. bekezdésének azonban nem pusztán – sőt a norma tételezéséből megállapíthatóan túlnyomó részt nem – a jogalkotó a címzettje, hanem a jogalkalmazó szervek is, és azon belül az olyan közigazgatási hatóságok, mint amilyen az alperes. Az Nkt. alapelvi rendelkezéseit és a Gyermekjogi Egyezmény idézett 3. cikk. 1. bekezdésének együttesen értelmezés („összeolvasása”) eredményeként arra a következtetésre jutunk, hogy a gyermek legfőbb érdeke olyan alapelvként érvényesül, amely nem csak az Nkt.-t, de az ahhoz kapcsolódó jogalkalmazást is át kell, hogy hassa. E körbe indokolt megjegyezni azt is, hogy a Gyermekjogi Egyezmény alapján felálló Gyermekjogi Bizottság az Egyezmény 3. cikkéhez fűzött – 2006-ban megjelent – 8. számú átfogó kommentárjában kiemeli: „A legfőbb érdek figyelembevételkor tekintettel kell lenni a gyermekeket érintő rövid és hosszú távú szempontokra egyaránt. A legfőbb érdek bárminemű értelmezésének összhangban kell lennie a teljes Egyezmény szellemiségével.” Ennek pedig jogági határoktól függetlenül érvényesülnie kell.

[28] Az alperes helyesen hivatkozott arra, hogy az Nkt. tankötelezettség megkezdésének halasztására irányuló eljárása az Ákr. hatálya alá tartozik. Ugyanakkor beadványaiból úgy tűnik, mintha az Ákr. egyes rendelkezései közül kizárólag az álláspontját alátámasztó szabályokat tartaná relevánsnak, és csak azokra hivatkozott, mintegy megfedkezve arról, hogy a hatósági eljárásjog szabályai zárt rendszert alkotnak.

[29] A felperes védiratában és az elsőfokú eljárásában előterjesztett nyilatkozatában, valamint a felülvizsgálati kérelmében is különös figyelmet szentelt annak alátámasztására, hogy az Nkt. jogvesztő határidőt állapított meg a tankötelezettség megkezdésének halasztására irányuló kérelem előterjesztésére. Ennek alátámasztására több alsóbbfokú bírósági ítéletet is idézett. A Kúria ezzel kapcsolatban megjegyzi, hogy a Kp. 115. § (1) bekezdése szerint a jogerős ítélet ellen jogszabálysértésre, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre hivatkozással lehet felülvizsgálati kérelmet előterjeszteni. (A Kúria e határozatát a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény 163. §-a alapján a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzé kell tenni.) A Kúriát ezzel szemben nem kötik az alsóbbfokú bíróságok ítéletei. Megjegyzi továbbá, hogy az Nkt. – szemben az alperes előadásával, és a bemutatott ítéletek indokolásával – a tankötelezettség megkezdésének halasztására irányuló kérelem előterjesztésére nem határidőt, hanem határnapot állapít meg.

[30] A Kúria azt is megjegyzi, hogy az a sommás megállapítás, miszerint az Nkt. anyagi jogi szabály, és mivel a perbeli esetben megjelölt határidő (helyesen: határnap) abban került megállapításra az is anyagi jogi határidő, téves következtetés. Elég e körben csak arra utalni, hogy az Nkt. – más közigazgatási jogi kódexekhez hasonlóan – vegyes, tehát anyagi és eljárásjogi rendelkezéseket is tartalmaz, vagyis számos, az Ákr. 8. § (3) bekezdése szerinti kiegészítő eljárási szabály, valamint a (2) bekezdésben megengedett eltérő eljárásjogi rendelkezés is megtalálható benne. Így maga a 45. § (2) bekezdése megállapít a szakértő kirendelésére vonatkozó szabályt, a (2) bekezdés ítélethozatalkor hatályos szövege pedig rendelkezik ügyintézési határidőről is.

[31] Helyesen hivatkozott viszont az alperes arra, hogy azt, hogy a jogvesztés jogkövetkezményét fűzi-e a jogalkotó egy határidő (jelen esetben helyesen: határnap) elmulasztásához, az azt megállapító jogszabályból lehet megtudni. E tételből az Nkt. összevetésével azonban helytelen következtetésre jutott. Az Nkt. több rendelkezésében (pl.: 38. § (7)-(9) bekezdések, 40. § (1) bekezdése) ugyanis kifejezetten az „igazolásnak helye nincs” fordulattal kizárja a mulasztás kimentésének lehetőségét, ráadásul külön rendelkezik a határidő jogvesztő jellegéről is. Az Nkt. 45. §-a azonban a jogvesztésre, vagy éppen a mulasztás kimentésének kizártságára vonatkozó rendelkezést nem tartalmaz. Ebből pedig megalapozottan lehet arra következtetni, hogy a jogalkotó nem kívánta kizárni a vétlen (önhibán kívül eső) mulasztás kimentésének lehetőségét. (Ellenkező esetben ugyanis vagy e helyütt is kizárta volna, vagy egyetlen más eljárás esetében sem zárta volna ki az igazolási kérelem előterjesztésének lehetőségét.) Ilyen jogalkotói szándék egyébként a törvényjavaslat miniszteri indokolásából sem olvasható ki.

[32] Az Ákr. egyik újítása a 15. alcímben meghatározott, a kiskorú, a cselekvőképtelen és a cselekvőképességében részlegesen korlátozott nagykorú, valamint a fogyatékossgal élő személy eljárási védelmére vonatkozó szabályok. A 29. § (1) bekezdés első mondata elvi élel, kategorikusan mondja ki, hogy a kiskorút a közigazgatási hatósági eljárásban fokozott védelem illeti meg. Indokolt továbbá felhívni az Ákr. alapvető rendelkezéseire is a figyelmet. E körben a 2. §-ban biztosított jogszerűség elve (a hatóság jogszabály felhatalmazása alapján, hatáskörét a jogszabály keretei között, rendeltetésszerűen gyakorolva, a szakszerűség, az egyszerűség, az ügyféllel való együttműködés és a jóhiszeműség követelményeinek megfelelően jár el) és a hivatalbóliség elve (a hatóság

hivatalból állapítja meg a tényállást) bír különös jelentőséggel. A közigazgatási hatósági eljárásokban – összhangban az Alaptörvény tisztességes hatósági ügyintézéshez való jogot biztosító XXIV. és a tisztességes eljáráshoz való jogot garantáló XXVIII. cikkével – az eljárás minden résztvevője a rá irányadó szabályoknak megfelelően és az eljárás minden szakaszában az Ákr. alapelveit és alapvető szabályait érvényre kell juttatni. Az alperesnek a fentiek alapján nemhogy lehetősége, hanem a Gyermekjogi Egyezmény és az Ákr. alapján kötelezettsége lett volna a felperes – mulasztás kimentésére is irányuló – kérelmének, mint igazolási kérelemnek az elbírálása. Ennek során értékelnie kellett volna, hogy a koronavírus világjárvány elleni védekezés szabályai jelentősen megnehezítették nem csak a hatósági ügyek intézésével kapcsolatos lehetőségeket, hanem a hétköznapi élet feltételeit is. E körben az informatikai eszközökhöz, iratmásolatokhoz való hozzájutás lehetősége is köztudomásúlag nehézségekbe ütközött. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság helyesen adott helyt az igazolási kérelemnek.

[33] Az alperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy igazolási kérelem előterjesztésére csak már megindult hatósági eljárásban van mód, ekként téves az az álláspontja, miszerint a kérelem előterjesztésének időpontjában az igazolási kérelem alkalmazhatósága „fogalmilag kizárt”. Számos olyan kérelemre induló közigazgatási eljárás van, amelynek megindítására a jogalkotó határidőt vagy határnapot állapít meg, és ezek elmulasztása esetére esetenként éppen az eljáró hatóság biztosít igazolási kérelem-formanyomtatványt.

A döntés elvi tartalma

1. Ha az ügyfél gyermek, a hatóságoknak eljárásuk során a jogszabályokat a Gyermekjogi Egyezmény 3. cikk 1. bekezdésére és az Ákr. 29. § (1) bekezdésére is figyelemmel kell alkalmazniuk.

2. *Csak a jogszabálysöveg egészének vizsgálata alapján ítéltető meg, hogy az abban meghatározott határidő vagy határnap elmulasztásához a jogalkotó a jogvesztés következményét fűzte-e.*

Záró rész

[34] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 107. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el, mert a felek tárgyalás tartását nem kérték és azt a Kúria sem tartotta szükségesnek az ügyben.

[35] A felperes perköltség iránti igényt nem terjesztett elő, így a bíróságnak erről döntenie nem kellett.

[36] Az eljárás illetékét az Itv. 5. §-ban foglaltakra tekintettel az alperes személyes illetékmentessége okán az állam viseli.

[37] A Kúria ítéletével szemben a felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Kúria
IV.Kfv.37.590/2021/8-I

8

Budapest, 2021. október 26.

Dr. Patyi András s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hajas Barnabás s.k.
előadó bíró

Dr. Balogh Zsolt s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: